

PARAULA I VIDA

Viure la joia de la conversió

Us exhorto a aprofitar el temps quaresmal que estem vivint, camí de la Pasqua, per preparar bé i celebrar el sagrament del perdó, i per preparar —així— els cors per a l'alegria de la Pasqua que vindrà. És bo que no deixem passar sinó que fixem l'atenció sobre els objectius que proposa el **Missatge del Sant Pare Benet XVI per a la Quaresma** d'enguany, que vol que obtinguem «amb més abundància la vida nova en Crist, Nostre Senyor».



Benet XVI posa la Quaresma d'aquest any 2011, sota el lema de Sant Pau als Colossencs: «*Per Baptisme heu estat sepultats amb Crist, i amb Ell també heu ressuscitat*» (Col 2,12). I el seu Missatge gira al voltant de **tres grans eixos**:

1. El primer se centra en el **baptisme**, que, tal com remarca el Sant Pare, «no és un ritu del passat, sinó l'encontre amb Crist que conforma tota la vida del batejat, li dóna la vida divina i el crida a la conversió sincera, iniciada i sostinguda per la gràcia». Així, la Quaresma és una mena de **catecumenat** que ens prepara per a la Vigília Pasqual, en la qual renovem l'opció per aquella nova vida que el baptisme inicia i consagra. Som invitats a reviuir els passos de la celebració del baptisme: la creu, el nom nou que rebem, la purificació del pecat, la pregària dels sants que ens acompanyen, la fortalesa per a la lluita contra el mal, el bany de regeneració amb la invocació de la Santíssima Trinitat sobre nostre, i després, la unció de l'Esperit Sant significada pel crisma, el vestit blanc, el ciri encès en la llum del Crist i el Parenostre, l'oració dels fills.

2. El segon nucli del missatge del Sant Pare resumeix la **riquesa de la Paraula de Déu**, que els diumenges de Quaresma ens guia cap a un encontre especialment intens amb el Senyor. Els Evangelis que es proclamen els cinc primers diumenges de Quaresma reflecteixen la condició humana i la seva vocació cap a una glòria que apaivaga la nostra set, il·lumina els nostres ulls i dóna vida definitiva a la nostra caducitat: les temptacions vençudes, el Fill transfigurat a qui hem d'escoltar, l'aigua viva que només Crist pot regalar i l'única que calma la set de la samaritana, la llum que el cec de naixement rep per pura gràcia i la vida nova que ens és infosa a cada un de nosaltres pel do d'Aquell que és la Resurrecció i la Vida.

3. Al tercer i darrer nucli del seu missatge, Benet XVI recull les **tres pràctiques** que ja es troben als Evangelis, però que cal fer-les amb més intensitat en aquest temps de preparació per a la Pasqua, com ja vam comentar a l'inici de la Quaresma: **el dejuni, l'al·moïna i l'oració**. Aquestes pràctiques, diu el Sant Pare, ens ajuden a «alliberar el nostre cor del pes de les coses materials, d'un vincle egoista amb la "terra", que ens empobreix i ens impedeix d'estar disponibles i oberts a Déu i al pròisme».

«Al cel hi haurà més alegria per un sol pecador que es converteix, que no pas per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se» (Lc 15,7). La nostra conversió ha de significar un deixar-nos transformar per l'acció de l'Esperit Sant, orientar amb decisió la nostra existència segons la voluntat de Déu, alliberar-nos del nostre egoisme, tot superant l'instint de domini sobre els altres, i obrir-nos de ple a la caritat del Crist.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell



Benet XVI, ara, ha ampliat la celebració d'aquesta jornada a tota l'Església i ens invita a pregar perquè la vida sigui acollida i respectada des de la seva concepció fins al seu terme natural en aquest món.

Celebració de la Jornada Pro Vida

► Just nou mesos abans de Nadal, el passat divendres 25 de març, hem celebrat la festa de l'Anunciació del Senyor, dia en què celebrem aquell moment transcendental en el qual el Fill de Déu va entrar en la nostra història, encarnat per obra de l'Esperit Sant en les entranyes virginals de Santa Maria, Mare de Déu. Per això aquesta festa també s'anomena l'Encarnació del Senyor, o la Concepció de nostre Senyor Jesucrist. En aquest dia es venia celebrant la Jornada Pro Vida, en el dia en què Déu pare, per pura gràcia, ens envia el seu Fill com a salvador i redemptor, com qui dóna la vida eterna als qui creuen en Ell.

GLOSSA

Ajuda'ns a descobrir-te, Senyor!

«**U**na companya de curs està malalta de gravetat; fa gairebé dos mesos, al principi de la malaltia, la vaig anar a veure». «Un oncle que va anar a viure a una residència fa uns anys ha preguntat per mi a la meua germana». «Diu la mare que els avis no estan gaire animats; anem poc a visitar-los, però estan ben atesos per una senyora». «Han operat, fa quasi una setmana, un veí de l'escala, amb el qui ens salutem sovint i hem intercanviat petits favors de veïnatge». «Un alumne m'ha trucat per excusar la seva absència a classe; té una depressió». «Un company d'escola és a un centre penitenciari; ha demanat de veure'm i no sé què fer». «M'he assabentat que una senyora, sense família directa, amb la qual coincidí a l'Eucaristia dominical i en d'altres activitats parroquials, ha caigut i estarà unes quantes setmanes sense poder sortir de casa». «A l'empresa treballa un magribí que ara és a l'hospital, convallescent d'una operació; no té família aquí». «Un company de feina, amb una colla de problemes personals, està ingressat en un centre de rehabilitació; la família no accepta el seu problema i les visites són escasses». «A la nostra escala, des de sempre, viu un senyor que es quedà vidu fa uns anys; fins fa poc sortia al carrer i

em saludava amb molta amabilitat; té una senyora que l'atén, però no rep mai cap visita»...

Tots coneixem situacions com les descrites que es podrien afegir a aquesta llista. Persones que passen per situacions difícils: malaltia, privació de llibertat, vellesa, mobilitat nul·la o restringida... Situacions que, sovint, van acompanyades de soledat, aïllament, sentiment d'abandó i potser, fins i tot, de rebuig. Sabem el que caldria fer: visitar, consolar, ajudar, servir, acompanyar, pregar, fer costat... Tenim, però, moltes raons per justificar la nostra impassibilitat: l'excés de feina, les moltes obligacions, el temps escàs, l'absència de responsabilitat directa, la nostra implicació relativa en les causes de la situació, les obligacions dels serveis socials...

Som en temps de Quaresma. Temps de revisió personal, d'examen de consciència. «Senyor, ¿quan et vam veure afamat o assedegat, foraster o despullat, malalt o a la presó, i no et vam assistir? Ell els contestarà: Us ho asseguro: tot allò que deixàveu de fer a un d'aquests més petits, m'ho negàveu a mi» (Mt 25,44-45). Som en temps de Quaresma. Temps de penediment, de retorn, de cercar i prendre la bona direcció.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

► Sí, ara ho veig, l'Església en viu de la persecució, perquè nasqué substancial amb ella; i el seu major perill està en la pau. Per això cobra força del poble al perseguir-la quan la veu triomfant. Perquè el Crist ho digué als seus deixebles que sempre foren perseguits: així és que quan no són perseguits pels poders d'autoritat, ho són pels miserables que, sense saber-ho, volen tornar-la a son natural estat de dolor.

Perquè aquesta és la llei de l'amor: patir per a no adormir-se, ésser contrariat per agafar major empenta; ésser oprimat per esclatar.

(«L'Església cremada». *La Veu de Catalunya*, 18-12-1909)

DIUMENGE III DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,3-7)

En aquells dies, el poble passava tanta set que deia, murmurant contra Moisès: «Per què ens has fet pujar d'Egipte! Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?» Moisès s'exclamà al Senyor: «Què puc fer per aquest poble? Una mica més i m'apedregaran». El Senyor li respongué: «Passa al davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel; pren la vara amb què vas tocar el Nil i posa't en camí. Jo estaré allà davant teu dalt la roca, a l'Horeb. Tu dóna un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure.» Moisès ho va fer així davant els ancians d'Israel.

I donà a aquell lloc els noms de Massà i de Meribà, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «El Senyor és amb nosaltres o no hi és?»

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssim la seva veu: «No enduriu els vostres cors.»* Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo; / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant el Senyor, que ens ha creat; / ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssim la seva veu: / «No enduriu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.» R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-2.5-8)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. I l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

Adoneu-vos bé d'això: Quan nosaltres érem encara incapaços de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 4,5-42)

En aquell temps, Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sicar, prop dels terrenys que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob. Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, s'estava assegut bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions. Arribà una dona samaritana, que venia a treure aigua. Jesús li diu: «Dóna'm aigua.» Li diu la samaritana: «Com? Vós, un jueu, em demaneu aigua a mi, que sóc una dona samaritana?» Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada.» Ella li diu: «Senyor, aquest pou és fondo i no teniu res per treure aigua. D'on la traiu, l'aigua viva? Jacob, el nostre pare, ens va donar aquest pou i en bevia tant ell, com els seus fills, com el bestiar. Sou més gran vós que no pas ell?»; Jesús li respongué: «Els qui beuen aigua d'aquesta, tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna.» Li diu la dona: «Senyor, doneu-me aigua d'aquesta: que no tingui mai més set ni hagi de tornar mai més aquí a treure aigua del pou.»

«Senyor, veig que sou un profeta. Els nostres pares adoraren Déu en aquesta muntanya, però vosaltres, els jueus, dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem.» Jesús li respongué: «Creu-me, dona; s'acosta l'hora que el lloc on adorareu el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres, no sabeu qui adorea; nosaltres sí que ho sabem, perquè la salvació ve dels jueus. Però s'acosta l'hora, més ben dit, és ara mateix, que els bons adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en esperit i en veritat.» Li diu la dona: «Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Ungit. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot.» Ell li respon: «El Messies sóc jo, que parlo amb tu.»

Molts samaritans d'aquell poble van creure en ell. Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Després de sentir-lo parlar a ell mateix, encara molts més van creure, i deien a la dona: «Ara ja no creiem només pel que tu deies; nosaltres mateixos l'hem sentit, i sabem que aquest és de debò el Salvador del món.»

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 17,3-7)

En aquellos días, el pueblo, torturado por la sed, murmuró contra Moisés: «¿Nos has hecho salir de Egipto para hacernos morir de sed a nosotros, a nuestros hijos y a nuestros ganados?» Clamó Moisés al Señor y dijo: «¿Qué puedo hacer con este pueblo? Poco falta para que me apedreen.» Respondió el Señor a Moisés: «Preséntate al pueblo llevando contigo algunos de los ancianos de Israel; lleva también en tu mano el cayado con que golpeaste el río, y vete, que allí estaré yo ante ti, sobre la peña, en Horeb; golpearás la peña, y saldrá de ella agua para que beba el pueblo.» Moisés lo hizo así a la vista de los ancianos de Israel. Y puso por nombre a aquel lugar Masá y Meribá, por la reyerta de los hijos de Israel y porque habían tentado al Señor, diciendo: «¿Está o no está el Señor en medio de nosotros?»

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»* Venid, aclaremos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras.» R.



Jesús i la dona samaritana. Pintura de Baccio. Galleria Spada, Roma

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 5,1-2.5-8)

Hermanos: Ya que hemos recibido la justificación por la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo. Por él hemos obtenido con la fe el acceso a esta gracia en que estamos: y nos gloriamos, apoyados en la esperanza de alcanzar la gloria de Dios. Y la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones con el Espíritu Santo que se nos ha dado.

En efecto, cuando nosotros todavía estábamos sin fuerza, en el tiempo señalado, Cristo murió por los impíos; en verdad, apenas habrá quien muera por un justo; por un hombre de bien tal vez se atreviera uno a morir; mas la prueba de que Dios nos ama es que Cristo, siendo nosotros todavía pecadores, murió por nosotros.

▶ Lectura del Santo evangelio según san Juan (Jn 4,5-42)

En aquel tiempo, llegó Jesús a un pueblo de Samaria llamado Sicar, cerca del campo que dio Jacob a su hijo José; allí estaba el manantial de Jacob. Jesús, cansado del camino, estaba allí sentado junto al manantial. Era alrededor del mediodía. Llegó una mujer de Samaria a sacar agua, y Jesús le dice: «Dame de beber.» Sus discípulos se habían ido al pueblo a comprar comida. La samaritana le dice: «¿Cómo tú, siendo judío, me pides de beber a mí, que soy samaritana?» Porque los judíos no se tratan con los samaritanos. Jesús le contestó: «Si conocieras el don de Dios y quién es el que te pide de beber, le pedirías tú, y él te daría agua viva.» La mujer le dice: «Señor, si no tienes cubo, y el pozo es hondo, ¿de dónde sacas el agua viva?; ¿eres tú más que nuestro padre Jacob, que nos dio este pozo, y de él bebieron él y sus hijos y sus ganados?» Jesús le contestó: «El que bebe de esta agua vuelve a tener sed; pero el que beba del agua que yo le daré nunca más tendrá sed: el agua que yo le daré se convertirá dentro de él en un surtidor de agua que salta hasta la vida eterna.» La mujer le dice: «Señor, dame esa agua: así no tendré más sed, ni tendré que venir aquí a sacarla.»

«Señor, veo que tú eres un profeta. Nuestros padres dieron culto en este monte, y vosotros decís que el sitio donde se debe dar culto está en Jerusalén.» Jesús le dice: «Créeme, mujer: se acerca la hora en que ni en este monte ni en Jerusalén daréis culto al Padre. Vosotros dais culto a uno que no conocéis; nosotros adoramos a uno que conocemos, porque la salvación viene de los judíos. Pero se acerca la hora, ya está aquí, en que los que quieren dar culto verdadero adorarán al Padre en espíritu y verdad, porque el Padre desea que le den culto así. Dios es espíritu, y los que le dan culto deben hacerlo en espíritu y verdad.» La mujer le dice: «Sé que va a venir el Mesías, el Cristo; cuando venga, él nos lo dirá todo.» Jesús le dice: «Soy yo, el que habla contigo.»

En aquel pueblo muchos creyeron en él. Así, cuando llegaron a verlo los samaritanos, le rogaban que se quedara con ellos. Y se quedó allí dos días. Todavía creyeron muchos más por su predicación, y decían a la mujer: «Ya no creemos por lo que tú dices; nosotros mismos lo hemos oído y sabemos que él es de verdad el Salvador del mundo.»

COMENTARI

Un diàleg transformador

Uns dels problemes més greus del nostre temps és la soledat. Sobre tot en les grans ciutats, tan massificades, multitud de persones no tenen amb qui parlar per compartir les vivències i les inquietuds. Mentre han augmentat exageradament les possibilitats d'accés a la informació, ha disminuït la comunicació real entre les persones.

L'Evangeli de Joan s'entreté a explicar alguns diàlegs de Jesús amb persones concretes: Nicodem, el cec de naixement, Marta i Maria... El que té amb la dona samaritana és un dels més característics. De manera sorprenent, Jesús pren la iniciativa de posar-se a parlar amb una desconeguda, cosa que era desaconsellada

per les persones piadoses de l'època. A més, és una samaritana, un poble considerat estranger amb qui els jueus evitaven el contacte. Per si fos poc, aviat es descobrirà que la dona té un pasat estrany. Jesús no s'aparta de ningú per raons socials, ètniques o morals, ben al contrari, s'acosta amb preferència als qui són més mal vistos per la societat.

A través del diàleg sincer i afectuós, Jesús obté la confiança de la dona, i la convida a obrir-se, a reflexionar i a interessar-se per ell. De mica en mica ella el va coneixent i descobreix que davant seu té algú que li porta la veritat i la salvació. Parlant amb Jesús, se sent acollida, escol-

tada i compresa, s'allibera del seu pasat i passa del tancament en ella mateixa a la pau, l'alegria i l'entusiasme. El canvi que experimenta és tan gran que corre a anunciar a la gent del seu poble tot el que li ha passat, i fa que els seus veïns també puguin conèixer Jesús.

Necessitem redescobrir el valor del diàleg cordial, que tantes vegades pot ser renovador i alliberador. Seguint l'exemple de Jesús, ens convé acostar-nos als qui estan sols i portar-los afecte i paraules d'esperança. Això pot ser suficient perquè surtin de la soledat i de la tristot, i retrobin el goig, la confiança i la fe.



LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): 2R 5,1-15a / SI 41-42 / Lc 4,24-30 ■ **dimarts**: Dn 3,25.34-43 / SI 24 / Mt 18,21-35 ■ **dimecres**: Dt 4,1.5-9 / SI 147 / Mt 5,17-19 ■ **dijous**: Jr 7,23-28 / SI 94 / Lc 11,14-23 ■ **divendres**: Os 14,2-10 / SI 80 / Mc 12,28b-34 ■ **disabte**: Os 6,1-6 / SI 50 / Lc 18,9-14 ■ **diumenge** vinent, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.): 1S 16,1b.6-7.10-13a / SI 22 / Ef 5,8-14 / Jn 9,1-41 (o més breu: 1.6-9.13-17.34-38).

BÍBLIA I SOCIETAT ACTUAL

Un llibre modern



No podem obviar que la lectura de la Bíblia que es realitza en l'actualitat està condicionada pel nostre context sociocultural. De fet, en un primer moment van ser les aportacions de la modernitat les responsables de l'erosió de la solidesa dels continguts bíblics. Les diverses ciències positives posaren en qüestió la inerrància dels textos de les Escriptures. Tot partint de les evidències científiques, difícilment es podia creure en la historicitat d'alguns relats bíblics.

Ara bé, en un segon moment, el terratrèmol que va suposar el projecte il·lustrat va acabar afeblint altres certes de manera que ha donat pas a una postmodernitat mancada de nord.

És possible llegir la Bíblia en aquest context postmodern? Tanmateix, encara que ens pugui sorprendre, una mirada atenta als textos bíblics ens mostra tota una sèrie

de paral·lelismes entre aquest llibre sagrat i les tendències actuals. Tal vegada Bíblia i pensament contemporani no estiguin tan allunyats ja que ambdós punts de vista reflexionen sobre una mateixa realitat: l'ésser humà.

Així, si una de les característiques fonamentals de la nostra cultura és el discurs fragmentari, és a dir, la manca d'un relat unificat que doni una explicació global a la història, la Bíblia també pateix d'aquest defecte, o virtut segons es miri.

Els relats bíblics recullen testimonis personals carregats de subjectivitat. I, segurament, aquí rau el seu valor indiscutible: són testimonis autèntics en el sentit que, si bé no expliquen amb el rigor de la metodologia històrica uns fets, en canvi descriuen la vida de persones concretes a través de les quals és possible sintonitzar amb la grandesa i la feblesa de la condició humana.

Josep Otón

(*Històries i personatges*. Ed. Claret, Barcelona 2009)

RELIGIÓ I COMUNICACIÓ

Valor terapèutic de la paraula/oració



Voldríem exemplificar el valor terapèutic de la paraula humana a partir de l'obra de Charles Péguy, que ha estat un dels escriptors cristians que més intensament ha subratllat la proximitat de la paraula narrada a la salut-salvació de l'ésser humà. Manté la profunda convicció que l'home és un ésser malalt perquè les seves relacions amb ell mateix, amb els altres, amb la naturalesa i amb Déu es troben sota el signe de Caïn, dominades per la indiferència i, amb freqüència, per l'odi i el desig de venjança.

El poeta francès compregué que l'home del seu temps era un ésser malalt que havia de ser guarit mitjançant una paraula que fos de debò el mitjà fonamental de l'autèntica comunicació. Aquesta paraula, en cada aquí i ara, havia d'esdevenir el vehicle de la reconciliació de l'home amb el món, amb els altres i amb Déu.

Ja fa alguns anys, el teòleg alemany Eugen Biser, seguint algunes intuïcions de Paul Tillich, emprengué la tasca de redescobrir en les narracions evangèliques el caràcter terapèutic que tenen; és a dir, el poder de guarir l'home sencer. «Tot home que prega, *secundum verbum orationis*, tot malaurat home que diu el Parnostre, fa una referència directa, immediata, instantània a Jesús, que el pronuncïa per primera vegada», escriu Péguy, que manifesta amb convicció que els fets de l'anomenada *Història Sagrada* mostren llur força guaridora pel sol fet de ser narrats. I aquestes narracions són pregària, acció de gràcies, exercicis de misericòrdia, imitació de l'amor de Jesús per cada ésser humà, per cada sant i per cada pecador.

«Quan jo he fet la meua pregària —escriu Péguy— i he ben fet la meua sofrança, Déu m'escolta; Ell escolta la sofrança com escolta la pregària.» Déu té l'habitut de perdonar, de guarir, perquè en Jesús i amb ell també ha pres l'habitut de sofrir amb els homes i per ells.

Lluís Duch

(*Religió i comunicació*, Fragmenta Editorial)

SANTORAL

27. ✠ Diumenge III de Quaresma. Sant Alexandre, soldat mr.; sant Rupert (s. viii), bisbe de Worms, patró de Baviera; santa Lídia, mare de família, mr.

28. Dilluns. Sant Guntram (Gontran), rei franc; sant Sixt III, papa (romà, 432-440); sant Doroteu, abat.

29. Dimarts. St. Ciril, diaca i mr.; St. Eustaci, abat; Sta. Beatriu de Silva, vg., a Toledo.

30. Dimecres. Sant Quirí, tribú romà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. Dijous. Sant Benjamí, diaca i mr. (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, vg. romana i mr.; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia.

1. Divendres. Sant Venanci, bisbe i màrtir; sant Hug, bisbe; santa Teodora, màrtir; beat Nuño Álvares Pereira, religiós carmelità.

2. Dissabte. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. Mínims (CR); santa Maria Egipcíaca, penitent; sant Francesc Coll i Guitard.

INTENCIONS DEL SANT PARE (abril)

General: Que l'Església doni raons sempre noves de vida i esperança.
Missionera: Que els missioners portin Crist als que no el coneixen.

ENTREVISTA



► **LLORENÇ PUIG**

Pregària per a joves

La Cova de Manresa ofereixen, del 15 al 20 d'abril, un temps d'aprenentatge i d'experiència per viure a fons «el nostre camí i la nostra vida com a cristians». Adreçat a persones de totes les edats, però especialment a joves universitaris o professionals. Durant cinc dies proposen uns Exercicis Espirituals per viure una experiència de silenci, «austera, però molt potent pel que significa deixar-se portar per la força del descobriment d'un Jesús molt viu i captivador, que té coses a dir-nos, personalment», afirma l'organitzador, el P. Llorenç Puig, sj., que treballa habitualment amb joves (www.covamanresa.cat / 938 720 422).

Quines són les pautes principals per a la pregària en comú?

En els Exercicis Espirituals de sant Ignasi, que és el que proposem, no hi ha massa temps de pregària en comú. Es tracta, més aviat, d'un temps d'experiència sobretot personal, que arriba al fons del cor. Tots necessitem a vegades un temps de desert per poder anar més a fons en el nostre camí. Com diu sant Ignasi, del que es tracta és que «el Creador obri en la seva creatura» ben directament, sense més sorolls ni destorbs...

Quina estructura tindran aquests Exercicis?

Seguirem a grans trets les línies fonamentals dels Exercicis de sant Ignasi. Es tracta bàsicament de tenir un temps per gaudir del do de la vida, de la pròpia història, i de l'amor fundador de Déu envers cadascun de nosaltres. També, de contemplar la vida de Jesús, de seguir les seves passes, de familiaritzar-nos amb Ell en el nostre interior... I, per acabar, es tracta de veure com podem, en la nostra vida concreta, ser més fidels al «somni que Déu té per a mi». Un somni que passa, evidentment, per servir i estimar millor, més a fons, els altres.

Com fer de la pregària una activitat atractiva per als joves?

Es tracta de trencar una barrera que sembla que ens impedeix fer silenci i entrar en el nostre interior, allà on Déu ens parla més suaument. I també es tracta de trencar la barrera del temps, que sembla separar-nos de Jesús. Amb la pregària contemplativa, un descobreix que Jesús segueix amb un potencial captivador que desconcerta. En realitat, els joves tenen sovint una espiritualitat més desenvolupada de la que pensem. Del que es tracta és de llançar-se a la piscina i veure que en ella un es pot moure millor del que creia. I que, a dins, hi ha tot un món per descobrir.

► **Òscar Bardají i Martín**

LAS BIENAVENTURANZAS

Jesús confía en nosotros



El Sermón de la montaña ha sido interpretado por muchos exegetas y teólogos como el centro del Evangelio. Las ocho bienaventuranzas que se encuentran

al comienzo del Sermón resumen la esencia de este discurso.

Son promesas que Jesús nos hace. Jesús confía en nosotros. Cree que en medio de este mundo, envuelto en una densa niebla, podemos subir hasta la cima desde la que tendremos una visión clara del misterio de nuestra vida con Dios. Y nos considera capaces de hacer realidad también las actitudes que nos presenta. Si las interiorizamos mediante el ejercicio, entonces experimentaremos la verdadera felicidad.

Porque las bienaventuranzas son caminos hacia una vida que nos hace felices. Y al mismo tiempo son promesas que Jesús nos dirige. Jesús nos dice desde el monte: «Hay en ti más posibilidades de lo que piensas. En el fondo de tu alma sabes muy bien que a tu deseo más profundo corresponde ser pobre de espíritu, ser libre de la dependencia, acceder al potencial de tu alma a través del duelo, ser manso y justo, misericordioso, puro y limpio, trabajar por la paz y ser fiel a tu vida recta, aunque seas perseguido.

»Si permaneces en la quietud y penetras en tu interior, te percatarás perfectamente de que tu verdadera felicidad consiste en llegar a ser persona según la imagen de Dios, en realizar en ti lo que Dios te ha regalado.»

Jesús nos considera capaces de seguir nuestro deseo de una vida en plenitud y de poner en práctica cada vez más las actitudes que suscita en nosotros a través de sus palabras.

Anselm Grün

(*Las bienaventuranzas. Un camino de plenitud*. Ed. Sal Terrae, 2009)

Recés per a religiosos a Les Avellanes



Un moment del recés

El Santuari de Santa Maria de Les Avellanes dels Germans Maristes va acollir el 12 de març el Recés de Quaresma, predicat l'Arquebisbe d'Urgell, especialment pensat per als religiosos de la diòcesi.

Acompanyat pel Delegat diocesà per a la Vida Consagrada Mn. Jaume Vila, pel Vicari general Mn. Josep M. Mauri i el Capellà del Santuari Mn. Francesc Verdés, Mons. Vives vertebrà en tres eixos el Missatge quaresmal del Papa Benet XVI: la vocació baptismal, la Paraula de Déu i les dimensions de dejuni, almoïna i pregària de l'exercici quaresmal, camí joiós vers la Pasqua. Va fer especial remarca en la dimensió de renovació baptismal i catecumenal de la vocació i entrega de la vida consagrada, radicalització de la vocació baptismal i discipular de tots els cristians.

També va parlar de l'inici a la nostra diòcesi de la nova vocació de vida consagrada que significarà l'Orde de les Verges, que tindrà la primera verge el proper dia 27 de març a St. Julià de Lòria, i va presentar la nova versió «oficial» de la Bíblia de la Conferència Episcopal Espanyola.

Després d'un temps de silenci han pregat amb les Vespres, i han tingut un moment de recreació amb la Comunitat de Germans Maristes.

Reunió d'arxiprestos

Els arxiprestos van fer la reunió periòdica amb l'Arquebisbe el 7 de març per tractar de la pròxima publicació d'un nou document pastoral dels bisbes de Catalunya amb motiu dels 25 anys del document *Arrels Cristianes de Catalunya*, que té per títol «Al servei del nostre poble»; d'una proposta de destinació de l'almoïna penitencial en solidaritat amb els aturats; del pelegrinatge dels preveres del Bisbat a Àvila i Segòvia els dies 13-15 de juny; de la Missa Crismal i beatificació de la Mare Janer el 8 d'octubre de 2011; de la instauració de l'Orde de les Verges al Bisbat; de la celebració del Dia del Seminari, actuals seminaristes i col·lació de ministeris a dos seminaristes entre d'altres.

Inici de la Quaresma a la nostra Diòcesi

El Dimecres de Cendra, el dia 9 de març a les vuit del vespre, l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, presidí a la Catedral de Santa Maria d'Urgell l'Eucaristia d'inici del temps litúrgic de Quaresma, celebrada amb els Vicaris generals d'Urgell i el Capítol Catedral, i amb una nombrosa participació de fidels.

A l'homilia, Mons. Vives, exhortà els fidels a aprofitar el temps quaresmal per a celebrar el sagrament del perdó i per preparar els cors per a l'alegria de la Pasqua que vindrà, i va explicar els objectius del missatge del Sant Pare per a la Quaresma d'enguany, que consisteix a «obtenir amb més abundància la vida nova en Crist Nostre Senyor».

El missatge del Papa Benet XVI, afegí l'Arquebisbe Joan-Enric, gira al voltant de tres grans eixos.

El primer se centra en el baptisme, que, tal com remarca el Sant Pare, «no és un ritu del passat, sinó l'encontre amb Crist que conforma tota la vida del batejat, li dóna la vida divina i el crida a la conversió sincera, iniciada i sostinguda per la gràcia». Així, la Quaresma és una mena de catecumenat que ens prepara per a la Vigília Pasqual, en la qual renovem l'opció per aquella nova vida que el baptisme inicia i consagra.

El segon nucli del missatge del Sant Pare resumeix la riquesa de la Paraula de Déu, que els diumenges de Quaresma ens guia cap a un encontre especialment intens amb el Senyor. Els Evangelis que es proclamen els cinc primers diumenges de Quaresma reflecteixen la condició humana i la seva vocació cap a una glòria que apaivaga la nostra set, il·lumina els nostres ulls i dóna vida definitiva a la nostra caducitat.

Al tercer i darrer nucli del seu missatge, Benet XVI recull tres pràctiques que ja es troben als Evangelis, però que cal fer-les amb més intensitat en aquest temps de preparació per a la Pasqua: el dejuni, l'almoïna i l'oració. Aquestes pràctiques, diu el Sant Pare, ens ajuden a «alliberar el nostre cor del pes de les coses materials, d'un vincle egoista amb la "terra", que ens empobreix i ens impedeix d'estar disponibles i oberts a Déu i al próisme».

La conversió de la nostra vida, conclogué Mons. Vives, significa «deixar-nos transformar per l'acció de l'Esperit Sant, orientar amb decisió la nostra existència segons la voluntat de Déu, alliberar-nos del nostre egoisme, tot superant l'instint de domini sobre els altres i obrint-nos a la caritat del Crist».

Després de l'homilia, l'Arquebisbe Joan-Enric va imposar la cendra als sacerdots concelebrants i als fidels, com a inici del camí de penediment i renovació cap a la Pasqua.



El Consell de Pastoral parla de l'acolliment d'Urgell per la JMJ



El Consell Pastoral Diocesà d'Urgell va reunir-se el mes de març, sota la presidència de l'Arquebisbe d'Urgell i del Secretari del Consell, Sr. Adolf Tugues, per tractar del Pla pastoral del Bisbat, i també per conèixer l'acolliment que s'està preparant des de la Delegació de Joventut per a l'acolliment dels joves d'arreu del món que participaran enguany a la Jornada Mundial de la Joventut que se celebrarà a l'estiu a Madrid.

La reunió se centrà sobretot en la dimensió pastoral que ha de tenir el primer dels objectius prioritaris del Pla pastoral del Bisbat, «l'anunci i l'amor de la Paraula de Déu». Va ajudar el Consell en la seva reflexió Mn. Ramon Sàrries, Bibliista i Arxiprest de les Valls d'Andorra, que després de presentar didàcticament els continguts de l'exhortació postsinodal del Papa Benet XVI «Verbum Domini» (La Paraula del Senyor), marcà el que poden ser concrecions i objectius de treball per a les comunitats cristianes del Bisbat.

També va ser present en la reunió el Delegat de Pastoral juvenil del Bisbat Sr. Lluís Plana per presentar el moment actual de la preparació de la Jornada Mundial de la Joventut que tindrà lloc a Madrid a l'agost. Tant els joves que seran acollits a Urgell en els dies previs a Madrid, de l'11 al 15 d'agost, amb els Bisbats presents i que segurament arribaran cap a 2.800 o 3.000 joves. Igualment els actes que tindran lloc a Madrid i el programa dels dies 16 al 21. Els joves d'Urgell amb els de les altres Diòcesis de Catalunya estaran allotjats en la seva majoria a San Lorenzo de El Escorial, i es traslladaran a Madrid per als actes col·lectius.

La reunió del Consell també tractà altres qüestions i informacions diocesanes com la restauració de l'Orde de les Verges, la problemàtica entorn d'una herència que afecta el Bisbat i altres institucions catòliques, la propera beatificació de la Mare Anna Maria Janer i la proposta de destinació de l'almoïna penitencial de la Quaresma 2011.

La Catedral acull el cor de cambra del Poblenou

La Catedral d'Urgell va acollir el diumenge dia 6 de març, el cor de cambra del Centre Moral i Cultural del Poblenou de Barcelona que va oferir un concert gratuït en honor de Mons. Vives, soci honorari d'aquesta associació del barri barceloní d'on és originari i on treballà pastoralment en els primers anys del seu ministeri com a prevere. Al matí, durant la Missa del migdia —presidida pel Sr. Arquebisbe— va solemnitzar la celebració.

A més dels membres del cor, més d'un centenar de membres del Centre Moral —que està celebrant el centenari de la seva fundació pel llavors vicari de la Parròquia, el futur Cardenal de Toledo Mn. Enric Pla i Deniel—, van viure una diada festiva i cultural a la Seu d'Urgell, on van visitar la Catedral i el Palau Episcopal acompanyats per l'Arquebisbe.

Mons. Vives va agrair aquesta visita, així com la nombrosa participació de fidels de la Seu als actes a la Catedral, i l'ha interpretat com un signe de



Esquerra: El Cor a la Catedral. Dreta: Mons. Vives els fa de «cicerone» en una visita guiada al Palau Episcopal

comunió i de germanor entre les comunitats del seu barri nadiu barceloní del Poblenou i l'Església diocesana d'Urgell que serveix com a Pastor.

